

Maya Dergisi elimine gelince, üç ay sonra yazacağım yazı için hazırlık yaparım. Gazetelerde yer alan bazı konuları keser ayırım, televizyonda gördüklerimden notlar alırım.

Bunların her birisi çok önemli birer makale konu-sudur. İçinden seçmek mümkün değil. Ne yapayım? Birisini seçmek yerine kısa kısa da olsa bunları içine alacak bir yazı hazırlamayı daha doğru buluyorum. Aradan geçen üç ay içinde bunların çoğunu unuttuğum. Sadece ben mi? Gazeteler de öyle. Mesele yaptıkları, manşetlerde yer verdiklerini maalesef onlarda unuttuğuş. Bir daha dönüp bu konulara yer vermiyorlar. Bu üç ay içinde olan konulardan bazı-larını bana ayrılan yere göre bu yazıma sığdırmaya çalışacağım.

Başbakan pek çok konuşmasında **"Bankaları hortumlayanların hortumlarını kestik"** diye bir övünç içindedir. Sanki artık hayali ihracat, gümrük kaçakçılığı, devlet müesseselerinde hiç suistimal olmuyor. Gazete ve televizyonlarda yeni yeni bu gibi olaylarla karşılaşılıyor. Gasp, kapkaç, soygun, hırsızlık günlük olaylar haline geldi. Televizyonu açıp haberlere bir bakalım diyorsunuz. Haber saatini bile beklemeye tahammülleri yok. Bu gibi soygun olayları, suistimaller, cinayetler, trafik kazaları ve sosyeteye ait haberler. Kim kiminle, birlikte yaşa-yanlar arasındaki olaylar. Kimi ilgilendirir? Bunlar mı haberler? Vatandaş ilgilendiren haberler ya yoktur ya da en sonundadır. Televizyonu açıpta bir şey öğrenmek mümkün değil. Canınız sıkılır. Hele sa-bahları yapılan programlar sinirlerinizi bozar. Oysaki televizyon çok faydeli, öğretici, eğitici önemli bir yayın organıdır. Zaman zaman, saçınızı başınızı yolduktan sonra RTÜK, ikaz eder ya da göstermelik bir ceza verir. Gazetelerin bir spor sahifesi kalmıştı. Orayada şike ve stadtaki seyircilerin kanlı kavgaları, bir takım serserilerin ya kendi ta-kımlarına ya da karşı takıma küfürleri, oyunculara, teknik direktörlere ve idarecilere ağır sözler. İstifa talepleri, sporla ilgili bakan da bizim gibi okuyor, duyuyor, seyrediyor. Tedbir yok. Spor mahkemesi kuralım, bunlara ağır cezalar verelim diye bir girişim yok. Federasyon başkanını yerinden atmak için giri-şimleri var!

2006 - 2007 Yılları Neler Oldu, Neler Olacak!

KÖŞEMDEN

ABDULLAH URAZ

Gazetelerin ikinci sahifeleri yıllarca şehir haberlerine ayrılmıştı. Şimdi ne kadar çirkin bir haber varsa onlara ayrılmış vaziyettedir. Gazetelerimiz inandırıcı-cılığını kaybetmiş, çok faydeli, eğitici, öğretici televizyon yayınları maalesef hep kötü programlara ayrılmıştır! **"Evler nasıl soyuluyor"** diye program yapıyorlar. Otoların kapısı nasıl açılıyor. Bunu da gösteriyorlar. Bu gibi ahlaksız işlere tevessül edecekler adeta ders veriyorlar, yol gösteriyorlar. Televizyonlarda bunları öğrenenler tatbikata geçiyorlar. Bunlara ses çıkaran yok. İşin acı bir tarafı daha var. Polis, çeteler yakalıyor. Sanıklara bakıyorsunuz. Bu çetelerin içinde emekli veya halâ işinde olan polis var, ordu mensubu var. Polis veya ordu mensubu yoksa onların elbiselerini giyerek ünüformalı olarak soygun yapıyorlar, cinayet işliyorlar. Gidebildiğiniz kadar eski yıllara gidiniz. Böyle olaylar var mı idi? İşte tehlike buradadır. Yeni ceza kanunu ile daha az ceza ile kurtulma, hapse atılmıyor serbest bırakma kararları ile karşılaşılıyor. Bunlardan ayrı olarak doktorların karıştığı akıl almaz olaylar. Bunları tek tek sıralamak istemiyorum.

Bu olaylardan dolayı herkes güvenini kaybediyor. Sokağa çıkmaya korkuyor.

Bir takım insanlar hürriyetin verdiği imkanları suistimal ediyor, kötüye kullanıyor. Hele hele ceza kanununun meşhur 301. maddesi bu gibi insanlar tarafından pas pas edilmiştir. **"Bir milyon ermeni, 30 bin kürt kestik, öldürdük."** diye yazın. Fikir hürriyeti var diye bu 301. maddeden kurtarılıyor. AB de bunların kurtarıcı takipçileri. Bunların bazılarına adeta ödül bile veriyorlar. Böyle yazanlara bir şey yapmıyoruz, yazmıyoruz da ödül verilmesini al-kışlıyoruz. Türkiye bu ödülle mi övünecek? Anla-mak mümkün değil. Ünlü olmak için bu yolu seçenler dolu!

Ve bu yazının arkasına ödül alan için son haftalarda televizyon ve gazetelerimiz **"ödül alıyor, ödül aldı, Türkiye'ye geliyor, geldi"** diye abartılı yayınlar yaptı. Türkiye'de televizyon alabilmek için tekrar

Türk vatandaşlığına dönen ve üç günde bunun için Bakanlar Kurulu kararı alınan, ülkesinde askerliğini bile yapmamış, plakçılık yapan merhum Ertekin için aynı tarz yayınlar yaptılar. Ama aynı hafta içinde aynı yayın organları yayınlarında ve hatta yazı ve konuşma köşelerinin pek çoğunda Melana hazretlerinin vuslat yıl dönümünde hiçbir yayın yapmadılar. Anma gününde canlı Mevlana işle ilgili törenleri bile yayınlamayanlar, yukarıda yazdıklarım için canlı ve devamlı yayınlar yaptılar.

Ama ahlakla bağdaşmayan yayınlar, programlar ve haberleri verenlerin Hazreti Mevlanayı unutmalarını, hatırlamamasını doğrusu yadırgadım.

Eski Başbakanlardan Bülent Ecevit vefat etti. Allah rahmet eylesin. Bugüne kadar hangi Başbakan'a devlet töreni yapıldı? Hangi Başbakan için **"devlet mezarlığında"** yer verildi? Devlet adamlarımız için yapılan devlet mezarlığına artık Başbakanlar ve Meclis Başkanları da defin edilebilecek. Ne olacak? Bugüne kadar ölmüş olanlar, Allah sağlık versin, gecinden versin bundan sonra öleceklerde oraya def-nedilecek. Bu devlet mezarlığı neden yapılmıştı? Milli kahramanlarımız ve Cumhurbaşkanları için. Şimdi ne olacak? Artık diğer mezarlardan farkı kalır mı?

İsteyeni istediği yere defnediyoruz. Her taraf **"özel orman"** gibi **"özel mezarlık"** olmadı mı?

Ecevit'in cenazesinin bir hafta bekletilmesine de şaşırdım. Var mı bunun örneği?

Ya cenaze töreninde olanlara ne dersiniz? Cenazeye alkış. Şimdi bir de bu adet çıktı. Tiyatroda oynanan bir eseri oynayanları veya sahnede bir şarkı söy-leyen, güzel oynayan ve gol atan sporcuyla değil de ne kadar meşhur ve önemli olursa olsun, ölmüş bir kimsenin cenaze törenine alkışı bir türlü anlaya-mıyorum. O kadar mı? Cenaze törenine gelen bazı kimselere, Başbakan veya bakanlara **"yuh"** diye ba-ğırarak... Cenaze törenlerinde ne alkış olur ve ne de **"yuh"** çekilir. Bu rahmetliye de saygısızlıktır.

Mayısta yapılacak Cumhurbaşkanı seçimi, iki yıldır mesele yapılıyor. Mayıs ayı yaklaştıkça mesele ediliyor. Tayyip Erdoğan **"aday olacağım"** demeden her şey yazılıyor. Onun aday olmasını savunanlar da **"Millet Meclisi üyesi olan, 40 yaşını doldurmuş ve üniversite mezunu olan herkes cumhurbaşkanı olabilir."** diyorlar. Evet

anayasa böyle yazar ama bunun manası şu şartları havi **"herkes olabilir"** demek değildir. O kişi tüm milleti temsil edecektir. Bu seçim sadece oy meselesi değildir. Me-sela, Süleyman Demirel, istese idi meslisteki çoğunlukla 2-3 defa adaylığını koyar ve seçilebilirdi. Hiç kimsenin itiraz edebileceği de bir şey yoktu. Tayyip Erdoğan 5 yılını bile milletvekili olarak doldurma-dan adaylığı kabul etmesi doğru mu? Orada tarafsız kalabilceek midir? Eşi Çankaya da resmi törenlerde katılabilecek midir? Başbakan olarak katıldığı bazı törenlerde yuhalanan Erdoğan Cumhurbaşkanı olarak böyle bir saygısızlıkla karşılaşırsa ne olur? Daha neler olur, olabilir? Düşünmek bile istemiyorum. Seçim şartlarına haiz olmak, Mecliste bu oyu alma imkanı olması, acaba kafi mi? Meseleye öyle bakmak lazımdır.

Çankaya'ya şerefle çıkmak, milletin kalbini kazanarak inmek çok önemlidir. Süleyman Beyi, dokuzuncu Cumhurbaşkanını örnek alırsa, önce milletin çoğunluğunun sevgi ve saygısını kazanması için beklemesi lazımdır. Oraya çıkmak kadar inmekte çok önemlidir. Hatta orada yedi yıl oturabilmesi!

Önümüzde PKK gibi çok önemli bir konu var. AB'ne girme gibi bir mesele var. Pahalılık, işsizlik korkunç boyutlarda. Polisiye olaylar artıyor. Yazımın başında ifade ettiğim gibi soygunlar, cinayetler ve türlü çeteler. Başbakanın ağzına bakarsanız ortalık güllük gülistanlık. Öyle mi? Kıbrıs konusu halâ ortada duruyor. PKK'lılar bir taraftan, Barzani ve Talabani, düşmanca düşünceler içinde. Ermeniler bazı ülkeleri de yanlarına alarak bazı talepler içindeler. Avrupa Birliği, hem bizi istiyorlar, hem de bizim düşmanlarımızın isteklerini bize kabul ettirmek istiyorlar! 301. madde başta hep pazarlık içindeler. Avrupalı olmak, tabi olmak değildir. Kıbrıs konusu başta gelir.

Yazımın başından beri cereyan eden üzücü ve alışmadığımız olaylardan bahsettim. Neden böyle oluyor, çoğalıyor. Suçlu sadece televizyonlar ve gazetelerimizin bazı yayınları mı? Ana ve babaların, eğitimcilerin hiç mi günahı yok? Kötü yolu seçenler, işsizliği bahane edenler, teknolojik gelişmeleri de kullanarak her hالتی yiyorlar. İşte cep telefonları, bilgisayarlar veya internet denilen iletişim vasıtaları. Hülasa ahlakı bozmak için herşey kötüye kullanılı-yor.

Başbakan Tayyip Bey, ortalığı güllük gülistanlık göstermeyi, haftanın 3 günü yurt dışında, üç gün

yurt içinde dolaşıp Ankara'ya bir günü bile zor ayırıyor. Zira hep İstanbul'dadır. Seçimde halka ettiği vaatler, seçim beyannamesine koyduğu hususlar başta olmak üzere olup bitenler ortadadır. Cumhurbaşkanlığına adaylığını gerçekten koyarsa buna millete ve memlekete hizmetten, söz veripte yapamadıklarından dolayı kaçmak derler. Anarşi, terör, silahlı saldırılar, esrar denilen lanet bile okul-lara sıçradı. Hem de ilk okullara kadar indi. Haftada üç-beş gün okullarda cereyan eden olayları üzümlere okuyoruz, duyuyoruz. Merhum İsmet Paşa, 1964 başbakanlığı döneminde **"İhracatımız 400 milyar oldu, ses duvarını açtık, bunu milletime müjdeli-yorum."** demişti. Tayyip bey de **"borç yiğidin kamçısıdır."** diyor. Ama borç miktarından bahsetmiyor, ithalat açığının 40 milyar doları bulduğundan hiç söz etmiyor. Meclisten bouna kanun çıkartılıyor. Bu kanun ve kararnamelerin çoğu ya Çankaya'dan, ya Anayasa mahkemisnedn veya Danıştay'dan dönü-yor.

Milletin AKP iktidarına acaba güveni var mı? AKP'ye oy verenlerin büyük bir kısmı, vermeyenlerin çoğunluğu hep bu tereddüt ve endişe içinde. Bazı kanun ve kararnameler, tayinler insanda bu şüpheleri uyandırıyor. **"Bir gün acaba ne yapacaklar"** diyorlar.

Dilerim ki Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı makamına özenmez. Millete söz verdiklerini yerine getirir, milletin güvenini kazanırsa, gene seçim kazanır ve o makama bir gün gelebilir.

İşsizlik ve geçim sıkıntısının devamlı artış gösterdiği bir ülkede, ahlak bozulmasında artar. Dünü kar alarak, kötüleyerek, herşeyi yaptım, düzelttim diyerek siyasi makamda uzun süre oturmak mümkün değildir. Çok partili seçimlere girdiğimiz yıldan beri, iktidara gelenleri ve oradan al aşağı edilenleri düşününüz. Hele hele AKP'nin iktidara gelmesine sebep olan üçlü koalisyonun sonu, Ecevit ve Bahçeli ile Mesut Yılmaz, seçimlerde ne oy alıyorlardı, son seçimde ne oy aldılar. Bu millet, getirdiği gibi silip at-masınıda, indirmesini de bilir. 60 yıldır seçimlerde bunları yaşayarak geliyoruz. Bunu bütün partiler bilmelidir.

Geçen seçimde meydanlarda ekmek arası dönerle, sözlü, şarkılı meydan mitingleri ile yüzde 7 oy alanların, şimdi de fındığa 8 lira, mazota bir lira fiat biçerek, KDV'yi, çeşitli harçları kaldıracağız diyerek milleti halâ kandıracaklarına inanarak ortaya çıkmaları çok acıdır. Bu milleti aptal yerine koymak-tan başka bir şey değildir. Bu iş banka soy-maya, sah-te hazine bonusu satmaya, mevduat-

ları kendi işle-rine kullanmaya, stopaj vergilerini ödememeye benzemez.

Bu sebeple önümüzdeki seçimler çok önemlidir.

2007 yılı ülkemiz için çok hayati bir yıldır. Herkesin aklını başına alması, çok iyi düşünmesi, ağzından çıkanı bilmesi ve partilerin daha dikkatli, gerçekçi ve duyarlı olması, milletinde seçimlerde oyunu buna göre kullanması gerekir.

Hayırlı bir yıl idrak etmemiz dileği ile, mübarek bayramınızı kutlarım.